

[Gert Petersen]

lønpolitik. Det vidste vi i forvejen, nu har vi fået det bekræftet gang på gang inden for de senere år. Jeg har indtryk af, at også en række ledende fagforeningsfolk med socialdemokratisk partibog føler sig meget betænkelige over den udvikling, der er sket. De troede, de fik noget, der hed indkomstpolitik, og så fik de faktisk lønpolitik. Om de vil drage nogen konsekvenser af denne ny erkendelse, det ved jeg ikke, det må fremtiden vise.

Under alle omstændigheder er vi helt overbevist om, at hvordan man end gebærder sig – hvad enten dette folketing forhandler 48 timer i træk, eller man spærrer ikke over 40 deltagere inde i sådan et aflåst lokale i en uge eller i nogle serier af dage – ja, så bliver resultatet det samme. Det, der kommer ud af det, er noget, man serverer under etiketten »indkomstpolitik«, som reelt betyder lønpolitik.

Hvad selve forslaget angår, så afspejler det jo de samme intentioner som dem, der er kommet til udtryk fra flertallet i denne sal, inklusive socialdemokratiet, gang på gang. Man vil fagbevægelsens uafhængighed til livs, man vil have, at folketinget på en eller anden måde skal diktere indkomstrammerne, som det så smukt hedder – det vil i virkeligheden sige lønrammerne for almindelige lønmodtagere. Jeg er helt overbevist om, at den politik ikke kan holde i det lange løb. Det eksperiment, man kører i øjeblikket, er dømt til at mislykkes, uanset hvilken form man giver det.

Derfor har vi naturligvis ingen som helst sympati for dette indkomstpolitiske forslag, som fremskridtspartiet er kommet med. Det skulle da lige være – jeg opdagede det, allerede da jeg læste forslaget, og jeg ser det bekræftet i bemærkningerne – at man har taget modellen fra kardinalernes valg af ny pave. Der sker jo det, at kardinalerne går ind i et rum, døren bliver muret til, og man kan ikke komme ud igen, før man sender hvid røg op og fortæller, at nu er man blevet enig. Hvis forslaget blev ændret til, at der ikke stod »med ikke over 40 deltagere«, men kun »med ikke over 3 deltagere«, og det var forslagsstillerne, vi satte ind i dette kardinaliserede rum, så kunne man måske trods alt få en vis sympati for det.

Ib Nørlund (DKP):

Os forekommer dette forslag at være et lige så effektivt slag i luften som de gange, det tidligere har været fremført, for forslaget går i og for sig først og fremmest ud på en særlig metode til at løse problemerne. Jeg har også bemærket de ting, som hr. Gert Petersen var opmærksom på, og jeg tror, hr. Voigt må have taget fejl, når han tilsyneladende mener, at tilslutningen til Romtraktaten også kræver, at man anlægger pavelige manerer i sin forhandlingspolitik. Trods alt muligt ondt, jeg kan finde på at sige om Romtraktaten, har jeg dog ikke forstået den på den måde.

Jeg ved heller ikke, om hr. Voigt virkelig forestiller sig en afslappet atmosfære under de forhold, han beskriver, hvor man ikke slipper folk ud. Jeg ville snarere sige, at den form for indespærring af en afgrænset kreds, som der her er tale om, grænser til individuel terror.

En anden sag er, at der tiltrænges klarhed over, hvad regeringen og forligspartierne egentlig gør sig af forestillinger, også med henblik på den kommende overenskomstsituation. For der er jo et område, hvor der ligger en tidsindstillet bombe og tikker, nemlig med hensyn til den tvangsopsparing, som foregår i ATP-fonden af dyrtidstillæg for øjeblikket. Der melder sig det spørgsmål: hvad skal der blive af de penge, hvornår skal de betales tilbage til dem, de er taget fra? Med hensyn til disse ting burde forligspartierne lægge mere klart frem, hvad det egentlig er de forestiller sig i fremtiden.

Er der i virkeligheden ikke tale om det, man nu er begyndt at kalde trepartiforhandlinger? Det er selvfølgelig et udtryk, der stammer fra EF som så meget andet ondt. Det er faktisk noget i den retning, man fra forskellig side har luftet som fremgangsmåden her. Det får faktisk visse ubehagelige lighedspunkter med det, der ligger bag ved det her fremsatte forslag, som så mange vender sig imod.

Jeg synes godt, man kunne opfordre ministeren til at benytte lejligheden til at røbe lidt om, hvad man egentlig forestiller sig i forbindelse med den næste overenskomstsituation, om man virkelig vil løse hele den situation igennem såkaldte trepartiforhandlinger, som betyder ophævelse af den frie forhandlingsret – og i virkeligheden også af dyrtidsordningen, sådan som det foregår. Hvis denne lej-